

het Volksbelang

Liberaal Vlaams Tijdschrift
www.hetvolksbelang.be

nr 3 - Maart 2017
Jaargang 138
maandblad

ANNEMIE NEYTS OVER HET MOSLIMTERRORISME

“De andere als vijand”

Minister van Staat **Annemie Neyts** laat in een essay dat zij voor *Volksbelang* schreef, haar licht schijnen op de aanpak van het moslimterrorisme. Terwijl in Brussel in vele herdenkingen de aanslagen van 22 maart 2016 werden in herinnering gebracht, sloeg het terrorisme in de Britse hoofdstad Londen opnieuw ongenadig toe. Annemie Neyts zegt dat niets zo handig is als een vijand, en de gedroomde,

voor de hand liggende vijand is “de andere”. “En je keren tegen de Islam is echt makkelijk geworden sedert de aanvallen op het W.T.C. in New-York op 11 september 2001, en al wat daarop is gevolgd. Hebben ze zichzelf niet opgeworpen als onze vijanden, en is de tegenaanval dus niet ten volle gerechtvaardigd?” Annemie Neyts werpt meteen twee vragen op. “Bedien je hen zodoende niet op hun wenken,

en is verdediging geen beter antwoord dan aanval, en zouden we niet moeten stilstaan bij het jammerlijke feit dat moslimterrorisme veel meer moslims doodt dan niet-moslims? Anders gesteld: is ‘lik op stuk’ hier echt het meest verstandige antwoord?”

Lees meer blz. 4.

Van de redactie
door **Bert Cornelis**

Het driestromenland krijgt vorm

In een interview met het weekblad Knack loofde premier Charles Michel uitdrukkelijk de “moedige houding van de N-VA” omdat zij elke institutionele hervorming heeft laten vallen. “Het gebeurt niet vaak dat de grootste partij van het land haar belangrijkste thema opgeeft”, zo wist de premier. Ofwel is de premier naïef, ofwel volgt hij niet wat zijn coalitiepartner in de Vlaamse pers verkondigt. Want nog maar enkele dagen eerder pakte N-VA-partijvoorzitter Bart De Wever himself in Het Belang van Limburg fors uit met zijn nieuwe ‘confederale’ plannen. Hij zei daarover het volgende: “Ik ben er voor honderd procent zeker van dat België een confederaal land wordt. Dat zal gebeuren wanneer de kiezers de kaarten zo leggen dat Vlamingen en Franstaligen er niet langer in slagen om een federale regering te vormen en dan eindelijk tot de conclusie komen dat ze elkaar niet langer bezig moeten houden.” Het standpunt van de N-VA-leider is duidelijk: “Wij willen van België af! En de kiezer gaat ons daarbij helpen.”

De Wever heeft ook een helder beeld van de Staat België: gefabriceerd door Franstaligen waarin de Vlaamse meerderheid stilaan haar rechten kon opeisen. Daarmee zet hij de algehele lijn van het Vlaamse onafhankelijkheidsstreven van zijn Vlaams-nationale voorvaders uit de Vlaamse Beweging gewoon voort. Niets nieuws onder de Vlaamse zon. Hoe ziet hij het huidige België? “Vlaanderen is nu zelf een institutie geworden met een eigen democratie, een eigen parlement en een eigen regering. Idem dito aan Franstalige kant. Het maakt dat het land uiteengevallen is in twee democratieën met eigen regeringen en parlementen, eigen instellingen, eigen elites, eigen onderwijs, eigen media. In feite hebben we te maken met twee volwaardige democratieën.” De Wever krijgt wat hij wil: een gesplitst België. Gemeenschappen die meer en meer naast in plaats van met elkaar leven.

Nog cynischer. Misschien zijn de kiezers helemaal niet meer nodig om België te splitsen. De politiek heeft dit zelf duchtig

in de hand gewerkt. In feite is dit alles immers het resultaat van de zesde staatsvorming waar De Wever niet eens aan meewerkte. Die hervorming bracht de middelpuntvlindende krachten van de regio’s zodanig op gang zodat we bijna in drie democratieën leven: Vlaanderen, Wallonië, én Brussel! Het driestromenland krijgt vorm. Kijk maar naar dossiers zoals de nachtoluchten, of de bouw van een voetbalstadion. Regio’s doen elkaar de duvel aan met als gevolg: overloze

blokkages, institutionele discussies en belangenconflicten. Er is helaas geen scheidsrechter meer die de boel nog kan samenhouden en voor gemeenschappelijke projecten wil gaan.

Als België dan toch een confederaal land moet worden, zullen de politieke partijen dit ook in alle eerlijkheid in 2019 aan hun kiezers moeten duidelijk maken. Ze moeten kleur bekennen. Willen we nog samen verder of organiseren we op een deftige manier de

scheiding. N-VA speelt in de federale regering de vermoorde communautaire onschuld, maar belijdt daarbuiten andere opvattingen. Dat is volksmisleiding. Dat men gewoon zegt waar het op staat en stopt met de huidige politiek van de gespleten tongen. Met een naïeve premier op kop is er bij de andere partijen weinig weerwerk te zien tegen de verbroekeling van het land. De visie van De Wever is klaar als pomprwater, bij de anderen is het water troebel.

De politieke trends voorspellen nog meer woelig weer. De peilingen geven politieke aardverschuivingen aan, vooral in Wallonië waar de PTB de PS en de MR voorbijfiets. Dat is vooral te danken aan de linkse nieuwe wonderboy, Raoul Hedebouw. Luc Van der Kelen noemde hem in zijn maandagse column in Het Laatste Nieuws al een “charismatische leider”! Uitgerekend een “linkse” rakker maakt in Wallonië komaf met de PS, niet Bart De Wever. Als “rechts” in Vlaanderen blijft groeien, dan komen we nog meer in een politiek gespleten land terecht en wenkt het confederalisme van De Wever.

Met dank aan meneer Hedebouw.

“Als België dan toch een confederaal land moet worden, zullen de politieke partijen dit ook in alle eerlijkheid in 2019 aan hun kiezers moeten duidelijk maken.”

TERUG NAAR HET OOSTFRONT

The remake

Meer dan twintig jaar geleden schreef gewezen journalist van het Volksunieweekblad Wij, en later De Standaard, en huidig tekstschrijver van Cultuurminister Sven Gatz, Peter Dejaegher, een interessant boekje over de Vlaamse Oostfrontstrijders uit de Tweede Wereldoorlog. Toen waren de geïnterviewde overlevenden die met de Duitse Wehrmacht van Adolf Hitler tegen het verfoeilijke bolsjevisme gingen strijden, de kaap van de zeventig voorbij. Nu publiceert Dejaegher een herwerkte versie van dat boek, met een aantal actuele bedenkingen en beschouwingen.

Tweeëntwintig jaar geleden bezocht Dejaegher de Oostfrontstrijders die hem als 'vriendelijke opa's' aanspraken en luisterden naar namen als (de gewezen VU-senator) Oswald Van Ooteghem, (Verdinasoleider) Bert De Gruyter en Jan Vincx (de auteur van de reeks Vlaanderen in Uniform). "Het was interessant te horen hoe de ex-Oostfronters die bereid waren mee te helpen, terugkeken op de periode die in hun leven een werkelijke clivage is geweest", schrijft Dejaegher.

Naast deze Oostfronters sprak Dejaegher ook met historici als Bruno De Wever en Frank Seberechts die tal van publicaties over de collaboratie en de repressie op hun naam hebben staan.

Hoeveel jongeren uit België vertrokken naar het Oostfront weet niemand exact. Hun aantal schommelt tussen 5.000 en 23.000. Een op vijf van hen keerde terug na de oorlog. Zij verenigden zich na de oorlog in gemeenschappen zoals het Sint-Maartens-Fonds dat zelfs de val veroorzaakte van een Vlaams minister na diens bezoek aan een feestje van dat fonds.

WAAROM?

Waarom konden collaboratiegroepen zoals het Vlaams Nationaal Verbond (VNV) of de tegenhanger DeVlag zoveel jongeren naar het Oostfront lokken? Een en ander moet gekaderd worden in de opkomst van het totalitaire denken in de jaren dertig en de roep van de Vlaamse leiders zoals VNV'er Staf De Clercq om naar het voorbeeld van het Derde Rijk Vlaanderen een onafhankelijke toekomst te geven. De bezetting van Vlaanderen door de Duitsers bood die gelegenheid om de macht

te grijpen. Nadat de Sovjet-Unie in 1941 in oorlog was geraakt met Duitsland, riepen belangrijke Vlaamse leiders de jongeren op om het rode gevaar te gaan bestrijden.

Maar voor de jongelingen werd het een nachtmerrie. Ze werden niet aanvaard door de Duitse militairen en kregen vaak *Schwein* naar het hoofd geslingerd. Nederlands werd zelfs als een *Judensprache* betiteld. Bovendien lag de collaboratiebeweging hopeloos in verdeeldheid. VNV en DeVlag wilden beiden op goede voet staan met de Duitse bezetter die hun afhankelijkheid zelfs aftoetste aan hoeveel vrijwilligers elke organisatie voor het Oostfront kon recrutereren.

REBELLIE

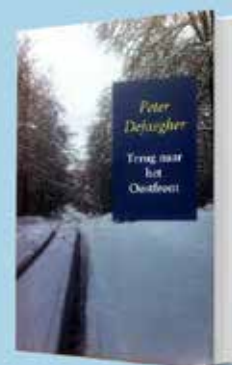
Deze strijd zou later beslecht worden in het voordeel van de DeVlag die als de ware tegenwoordiger van de Vlamingen in Duitsland zou aanvaard worden. Toen naar het einde van de oorlog de Oostfronters opgingen in de Sturmbrigade Langemarck, een afdeling van de Waffen-SS, ontstond er onder de VNV-Oostfronters zelfs regelrechte rebellie. Die uitte zich in het weigeren van de eed van trouw aan de Führer.

Opvallend is ook dat het bij de Oostfronters in koor klinkt 'Wir haben es nicht gewusst'. Ze waren onwetend over het bestaan van de holocaust en zegden dat ze daar achteraf ook niet mee akkoord gingen. Jan Vincx zei het zo: "We wisten dat er mensen weggevoerd werden. Maar we wisten niet wat er met hen gebeurde. Dat ging ons ook niet aan. Daar werd niet over gesproken omdat dat met ons Vlamingen niets te maken had." Einde citaat...

TE LAAT VOOR AMNESTIE

Dejaegher behandelt verder de discussie over amnestie. Op de vraag of de Oostfronters amnestie of eerstel wilden, was het antwoord nogal onduidelijk. De ene interesseerde het niet, voor de andere kwam het te laat.

Het viel Dejaegher op dat de Oostfronters na zoveel jaren nog altijd inspanningen leverden om hun enthousiasme te verantwoorden, maar het moeilijk hadden om toe te geven dat ze aan de grootste moordpartij in de menselijke geschiedenis hadden meegewerkt. Op het moment dat Dejaegher zijn boek beëindigde titelde een krant: "België topleverancier van Syriëstrijders'. Hoe gaan we straks om met hun terugkeer en hoe vermijden we in de toekomst dergelijke radicalisering? Vlaanderen worstelt nog altijd met de gevolgen van de collaboratie en de repressie tijdens en na de Tweede Wereldoorlog. Die oorlog en zijn onverwerkt verleden hebben ons geleerd dat antwoorden op zo'n verleden lang op zich kunnen laten wachten. -B.C.

Peter Dejaegher,
Terug naar het Oostfront. Uitg. Peter Dejaegher, 2016; 89 blz. Info bij de auteur via zijn blog: <https://peterdejaegher.com/>

Een beetje *bescheidenheid*

Het laatste kwart van de vorige eeuw leek zich wereldwijd de triomf van de liberale democratie te voltrekken. Dictators, van zowel rechts als links pluimage ruimden de baan voor ogenschijnlijk pluralistische regimes die tot stand kwamen na verkiezingen. Die verkiezingen waren geobserveerd geworden door internationale missies en werden, veelal terecht, *free and fair* bevonden: de nieuwe regimes kregen een getuigschrift van goed democratisch gedrag.

*Annemie Neyts-Uyttebroeck,
Minister van Staat*

Fukuyama

De val van de Berlijnse muur, in 1989, en de grotendeels geweldloze implosie van alle communistische regimes in Oost- en Centraal-Europa leek een nieuw tijdperk in te luiden dat door Francis Fukuyama zowaar als *The End of History* werd bestempeld. Kapitalisme en Liberale Democratie hadden eens en voor altijd het ideologische en culturele pleit gewonnen, de toekomst zou schitterend worden. Dergelijke veralgemeningen zijn altijd onjuist, precies omdat het veralgemeningen zijn, maar deze werd wel bijzonder snel door de immer weerbarstige werkelijkheid achterhaald, ook in Europa, ook in de Lage Landen. Fukuyama's boek veroverde de wereld in 1992.

In Kosovo rommelde het sinds de jaren 1980; het beleg van Sarajevo was aan de gang en zou nog vier jaar duren; het Franse Front National behaalde in 1984 11% bij de Europese verkiezingen; in Oostenrijk had de FPÖ van Haider in 1990 16,6% van de stemmen behaald en het Vlaams Blok was in november 1991 op het voorplan getreden met 6,58% en twaalf zetels in de Kamer. Datzelfde jaar werd Fidesz, de partij van Victor Orban, lid van de Liberale Internationale. In 2000 stapte ze over naar de EVP en ontpopte zich tot een zeer conservatieve en autoritaire partij, die het niet zo nauw neemt met de liberale democratische beginselen.

Fukuyama bejubelde dus feitelijk de definitieve nederlaag van de traditioneel linkse ideologieën net op het moment dat ter rechterzijde nieuwe tendenzen begonnen door te breken. Niks geen einde van de geschiedenis dus, maar een nieuwe ontwikkeling die zeer lange tijd zwaar werd onderschat.

Onverklaarbaar

In tegenstelling tot de meeste commentatoren, politologen, en andere opiniemakers (dat is tegenwoordig een status), om nog te zwijgen over opiniërende hoofdredacteuren en *senior writers*, heb ik geen kant en klare verklaring voor deze ontwikkelingen als daar zijn, de boosheid van de burgers, de revolte tegen de elites, de frustraties van de blanke man ("man" niet "mens"), de globalisering, de migratie en dies meer. Kan best zijn, maar of het ook echt opheldering brengt?

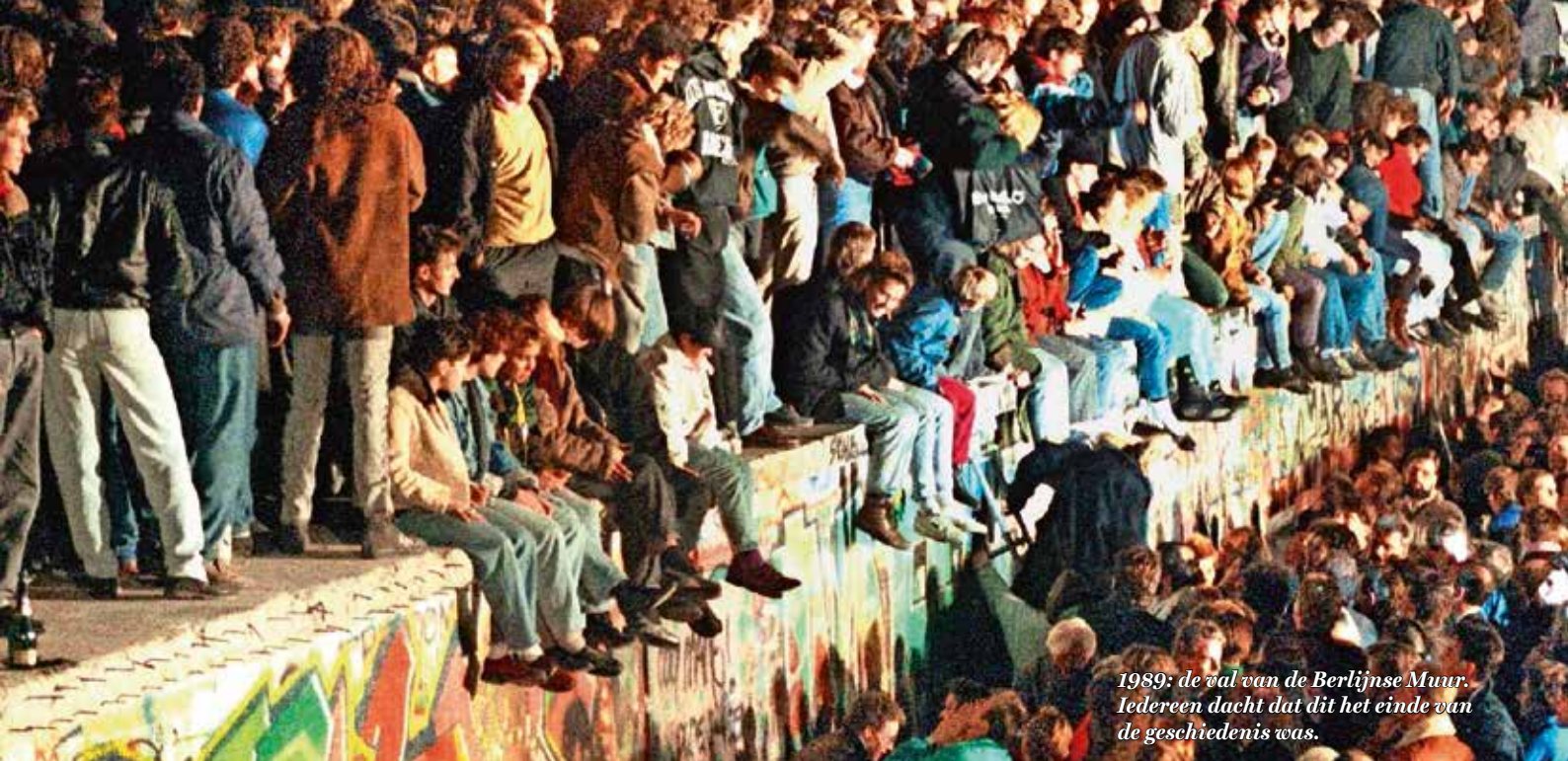
Toch enkele kanttekeningen, voor wat ze waard zijn. De tweede helft van de XXe eeuw werd overheerst door de Oost-West-tegenstelling. De Koude Oorlog bood het immense voordeel dat je meteen wist tot welk kamp je behoorde, en wie je tegenstrever, ja zelfs je vijand was. in het licht van die alles overheer-

sende tegenstelling, verdwenen de contradicties in het eigen kamp in het niets. Zelfs zeer ingrijpende geopolitieke veranderingen in het "eigen kamp", zoals de onafhankelijkheid van alle voormalige kolonies, veroorzaakten niet meteen existentiële crises (die zouden later aan het licht komen). Ik zou zelfs durven operen dat de uitbouw van de Europese Unie deze verliezen aanvankelijk heeft gecompenseerd.

Wreed veranderd

Het initiële succes van de wereldwijde politieke democratiseringsgolf heeft eenzelfde heilzame invloed gehad. Met het verdwijnen van de Sovjet-Unie op 8 december 1991, verliest het Westen zijn favoriete vijand, zonder er een bondgenoot bij te winnen en geleidelijk aan verliezen het Westen en de Westerse samenlevingen hun interne cohesie. We zijn onszelf van naderbij gaan bekijken en ontdekten dat we "wreed veranderd" waren zoals Johan Vernimmen over Brussel had gezongen. Onze bevolkingen worden steeds heterogener of veelkleuriger om het poëtisch te zeggen en we leven nu naast en met de kleinkinderen van hen die we ooit gastarbeiders noemden. Ondertussen heeft zich razendsnel een technologische revolutie op gang getrokken die van ons, willens nillens, wereldburgers maakt. En die, als we tegenstribbelen, ongenood de wereld bij ons binnenkiepert. Je zou voor minder vlees en vis laten om je te beperken tot de groenten van je tuin of balkon want dat heb je tenminste onder controle, denk je. Dat po-

"Het einde van de geschiedenis van Fukuyama is door de weerbarstige realiteit achterhaald."

1989: de val van de Berlijnse Muur. Iedereen dacht dat dit het einde van de geschiedenis was.

litici en publicisten van alle slag deze thema's zouden aanpakken, was onvermijdelijk. Deels uit eerlijke bekommernis, maar vooral ook om het eigen gewin, electoraal of anderszins.

De andere als vijand

Niets is immers zo handig als een vijand, en de gedroomde, voor de hand liggende vijand is "de andere". En je keren tegen de Islam is echt makkelijk geworden sedert de aanvallen op de W.T.C. in New-York op 11 september 2001, en al wat daarop is gevolgd. Hebben ze zichzelf niet opgeworpen als onze vijanden, en is de tegenaanval dus niet ten volle gerechtvaardigd?

Twee vragen dienen hier meteen opgeworpen. Bedien je hen zodoende niet op hun wenken, en is verdediging geen beter antwoord dan aanval, en zouden we niet moeten stilstaan bij het jammerlijke feit dat moslimterrorisme veel meer moslims doodt dan niet-moslims? Anders gesteld: is 'lik op stuk' hier echt het meest verstandige antwoord?

Idem dito overigens voor het emmeren over onze waarden waarvan iedereen onderhand zou moeten beseffen dat ze al eeuwenlang teloor gaan, en het einde niet in zicht is. Op de rug van mijn klasfoto van mijn retorica, schreef de beste (en braafste) leerlinge van de klas een citaat van Plato die zich beklaagde over het verval van de toenmalige 'jeugd van tegenwoordig'. Wat mij mateloos stoort, is dat we blijkbaar vergeten hebben wat onze Westerse beschaving heeft aangericht tijdens de

eerste helft van de vorige eeuw, alleen al in ons bloedeigen continent, om nog te zwijgen over wat we elders in de wereld hebben veroorzaakt aan ellende en miserie. We hoeven ons daarom niet te wentelen in schuldbesef, want wijzelf waren nog niet eens geboren, en we hoeven evenmin het boetekleed aan te trekken, onze haren uit te rukken, en onze hoofden met asse te bedekken. Neen, niets van dit alles, maar een klein beetje bescheidenheid, en het besef dat we er lang over gedaan hebben om tot deze beschavingsgraad te geraken, en dat we er trouwens nog lang niet zijn, zou ons sieren.

Godgeklaagd

Of vinden we Donald Trump en Marine Le Pen toonbeelden van Westerse cultuur en beschaving, lichtende voorbeelden, rolmodellen? Er is trouwens nog meer werk aan de winkel, want aan de overzijde van de Atlantische Oceaan, in de U.S. of A., is een opzienbarende (r) evolutie begonnen. Het is godgeklaagd dat de Democratische Partij, voor de zoveelste keer op rij, de verkiezingen heeft verloren. Acht jaar geleden, in de primaries competitie met Barack Obama, hield de Hillary Clinton campagneploeg geen rekening met de mede door henzelf gewijzigde regels voor de aanduiding van de delegates voor de Conventie. Die zouden voortaan overwegend proportioneel worden toegewezen. De Clintonploeg bleef zich concentreren op de staten met de grootste aantallen delegates (Texas, Californië ...) ter-

wijl Obama overal delegates sprokkelde, one at the time als het ware, en ... won. Vervolgens verloren de Democraten de eerste tussentijdse verkiezingen in het Huis van Afgevaardigden, en de daarop volgende tussentijdse verkiezingen, en in november jongstleden verloren ze alles: het presidentschap, het Huis, de Senaat en vele gouverneurs. Ze hebben het bestaan om zelfs niet te verschijnen in staten waarvan ze dachten zeker te zijn, zoals Wisconsin.

Boos

Dat maakt me eigenlijk boos: bekijk de electorale kaart van de USA: hoe kan je de ganse Midwest en het Zuiden aan de Republikeinen laten en tevreden zijn met de Oostelijke en Westelijke kuststaten? Het ergste daarbij is dat de Republikeinse partij niet langer een fatsoenlijke partij is; een meerderheid van Republikeinse gekozernen zijn met handen en voeten gebonden aan de miljardairsclub van de gebroeders Koch. President Trump schijnt niet tot die club te behoren, maar of dat een troost is?

Ook in Vlaanderen hebben een aantal commentatoren het nodig gevonden ons onder de neus te wrijven waarom Trump gewonnen heeft. In het Frans heet dat *voler au secours de la victoire*, met deze reserve dat Trump de *popular vote* niet eens hééft gewonnen. Maar of we nu jeremiëren of juichen, het helpt ons niet vooruit, wel integendeel. We zullen ons zelf moeten redden. Op anderen hoeven we echt niet te rekenen.

WAT IS POPULISME?

Populisten moet je niet uitschakelen maar vooral een koekje van eigen deeg geven. En de democratische krachten binnen de maatschappij moeten proberen uit te vissen wat de bezorgdheden en vragen zijn van de mannen en vrouwen die kiezen voor het populisme. En als het even kan, daar een antwoord op bieden. Dit is kort gezegd de slotboodschap van het pas verschenen boekje *Wat is populisme?* van de Duitse politicoloog J.-W. Müller.

*Peter Laroy,
Directeur Liberaal Archief*

Populisme is volgens hem een vlag die vele ladingen dekt. Populisten beweren dat zij - en enkel en alleen zij - spreken in naam van het hele volk. Dit 'volk' is een fictief gegeven, ongrijpbaar, ondefinieerbaar en onmeetbaar. Het is misschien vooral te zien als een negatief gegeven: wie niet met is, is meteen ook tegen. Centraal in dit denken staat ook het verzet tegen de heersende elites (al is niet iedereen te tegen elites is, ook meteen een populist).

LEIDERSCHAP

Niet onbelangrijk bij populistische groeperingen is het begrip leiderschap. Op basis van een onduidelijke (eigenlijk zelfverkleerde) algemene wil van het volk neemt iemand de leiding op zich en duldt nadien ook weinig tegenstand. Tussenschotten zoals middenveld en media zijn niet meer nodig. Het volk heeft een rechtstreekse band met zijn vertegenwoordiger. Müller haalt in dat verband mensen aan als Grillo (Italië) of Wilders (Nederland). Zij leiden hun organisatie met strakke hand leiden en dulden weinig inspraak.

Een interessante vraag is wat er gebeurt indien een populistische beweging aan de macht komt. Gaat het hen dan af zoals iedere protestpartij? Zwichten zij onder de last van de verantwoordelijkheid en moeten zij toegevingen doen? Müller noemt dit in het licht van de recente populistische trends een illusie (en een aantal feiten die zich intussen in de Verenigde Staten hebben voorgedaan lijken dat te bevestigen).

De auteur ziet verder een steeds terugkerend patroon eenmaal de macht is veroverd. Het staatsapparaat wordt naar de eigen hand gezet, de eigen mensen krijgen flinke voordelen en (kritische) ngo-organisaties worden opgeruimd. Een voorbeeld is Hongarije waar Orbán zijn mannetjes plaatste in de ambtenarij, een nieuwe klasse steunde die de christelijk-nationale cultuur verdedigde en de ngo's verweet marionetten te zijn van buitenlandse krachten.

Maar wat doen wij dan met de terechte opmerking dat deze technieken eigenlijk niet zoveel verschillen van wat ook in democratische politieke systemen? Daar is Müller hoopvol: controlerende organen zorgen er voor dat in democratische systemen de leiders niet zo maar weggomen met zogenaamd 'cliëntelisme'. In een populistisch systeem is het eenvoudig: het volk zorgt voor legitimatie. Müller merkt bovendien fijntjes op dat populistische net hetzelfde doen als het 'corrupte establishment' dat zij zo hebben verfoeid. Alleen... zij komen er mee weg, in naam van het volk.

WAAROM NU?

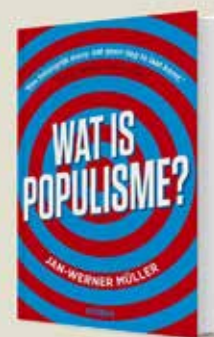
Het boek gaat tot slot onder andere in op de kwestie waarom net nu populistische partijen of groepen de wind in de zeilen hebben in Europa. In reactie op de gevolgen van de totalitaire systemen van het interbellum plooiden de West-Europese democratieën zich volledig terug. Er werden grendels en controlemechanismen ingebouwd in de democratische systemen. Had het volk immers niet bewezen dat het niet voor zichzelf kon instaan? De technocratie van de Europese is echter ontspoord. De afbrokkelende welvaartstaat, de immigratie-

De Duitse politicoloog J.-W. Müller.

problematiek en vooral de foute aanpak van de eurocrisis tastten het geloof in deze manier van werken steeds verder aan. De afstand tussen de technocraten en de realiteit, legde de basis voor het populisme. Opmerkelijk toch: hoewel de opvattingen van technocraten en populistische lijnrecht tegenover elkaar staan, hebben ze in essentie een grote zaak gemeen: zij claimen beide de juiste oplossing te zijn.

Politicoloog Müller schreef met dit wetenschappelijk essay over populisme een werk dat enkele interessante inzichten aanreikt en aan te bevelen is voor wie de mechanismen van het populisme wil doorgronden.

*J.-W. Müller, *Wat is populisme?* Uitg. Nieuw Amsterdam; 14.99 euro (ISBN9789046822364) (Vertaling van *What is populism*, University of Pennsylvania Press, 2016).*

Union fait la force

Als iemand zich liberaal wil noemen, dan is daar niet eerst een examen aan vooraf gegaan om die titel te mogen voeren. Hetzelfde geldt voor feminist.

Hoe meer mensen zich liberaal noemen, hoe beter toch? Dan gaan we niet vitten over hoeveel liberale strijdpunten die persoon onderschrijft, of nagaan of hij/zij behalve tegen belastingen en te veel staatsinmenging ook voor afschaffing van de opkomstplicht voor de verkiezingen is? Onze congressen tonen aan dat alles wat zich liberaal noemt toch nog flink kan uiteenlopen en een ruim spectrum aan vrije gedachten herbergt.

Om het etiket feminist te mogen opplakken blijken er heel wat meer kattige criteria te bestaan. Het maakt dat de vrouwenbeweging heel snel aan momentum verliest en zich uit elkaar laat spelen op de punten die kunnen verdelen in plaats van de focus te houden op hetgeen kan verbinden.

Vereend in waar we tegen zijn

We zijn op een scharniermoment in de geschiedenis, waarvoor we misschien Donald Trump mogen danken (dat 'danken' is natuurlijk ironisch bedoeld). Het is zeer lang geleden dat zoveel mensen, over de hele aardbol, zich ZO vereend wisten in het affirmeren van hun toewijding aan vrouwenrechten als mensenrechten. Getuige daarvan de marsen na de aanstelling van Trump, een fenomeen dat wereldwijd steun krijgt. Natuurlijk, als mensen zien dat ze iets zouden kunnen inboeten, zullen ze sneller eensgezind naar buiten komen. Natuurlijk, als je focus

kan houden op waar je samen tégen bent (de afbraak van mensenrechten), is dat makkelijker dan in de media te moeten uitleggen hoe het mogelijk is dat één betoging pro-abortus protesten draagt maar ook oproepen om hoofddoeken niet te stigmatiseren noch te verbieden.

Verdeeld in waar we voor zijn

Iedere voorgaande golf van vrouwenprotest is ook zo begonnen: uiteenlopend en toch één. Tot al heel snel een vreemde dubbelheid haar intrede doet: enerzijds minachtend doen over de vrouwen die zich (nog) geen feminist durven noemen (zowel de categorie 'ik ben geen feminist, maa'r ...' als de categorie 'feministen zijn te hysterisch/lesbisch/slecht gekleed, daar hoor ik niet bij') en tegelijk dié vrouwen die zich wél feminist noemen bijna het recht daartoe willen ontnemen.

Stap niet opnieuw in de val om beroemde of machtige vrouwen die zich feminist durven noemen te brandmerken als 'geen échte feminist'. Ga het feminisme niet claimen als iets van links. Ga niet vitten over vrouwen die het jargon van gender/kruispunt-denken/gelijke kansen wat door elkaar haspelen en die volgens jou niet eens weten wat gelijkheid m/v precies omvat. Beweer niet dat deze vrouwen het feminisme 'kapen'. Roep niet dat het feminisme misbruikt wordt als verkapte moslimhaat. Zeg niet dat het nieuwe

feminisme in tegenstelling tot het oude niet hysterisch/lesbisch/slecht gekleed is, want dat was het toen ook al niet.

Alsjeblief, déze keer niet! Grijp nu die nieuwe kans voor het feminisme om zich te ontdoen van kleinzielige territoriumclaims en zelf omarmde clichés.

1000 bloemen bloeien

Wij moeten niet onmiddellijk klaarstaan om anderen het recht te ontnemen zich feministen te noemen. Het topless-activisme van Femen is uitgegroeit, maar niet grotesk en zeker geen karikatuur van feminisme. Grotesk is datgene waartegen zij protesteren. En wat vréemd toch, dat het precies de Dolle Mina's van vroeger zijn die een feministische banvloek uitroepen over Femen, terwijl wij, de burgertrutten met altijd al meer conventionele methodes, niet bang zijn om ieders vrijheid van methode te verdedigen: laat duizenden feministen bloeien. Met blote boezem of met een chanel-vestje, met een pussyhat of met een hoofddoek.

Laat ik afsluiten met een uitspraak van de rector van de VUB, Caroline Pauwels: "De strijd voor vrouwenrechten is bovenal een strijd voor menselijkheid en mildheid".

Aviva Dierckx
voorzitter
Liberale Vrouwen

(*) Mao zei dat vrouwen de helft van de hemel op hun schouders dragen. De Liberale Vrouwen is het eerder om de wereld te doen. Hoe dan ook: een column van Aviva Dierckx over dié bepaalde kijk op de wereld.

Arabische lente begon nog maar net

Koert Debeuf was in het Liberaal Archief in Gent te gast als spreker bij het LVV. Debeuf woonde 5 jaar in Caïro als vertegenwoordiger van ALDE en reisde intensief in Tunesië, Libië, Jordanië, Palestina, Libanon, Syrië, Iraq, Iran en Turkije. Hij richtte in 2012 het netwerk op van Arab Leaders for Freedom and Democracy. Hij adviseerde liberale politici en partijen in Egypte, Libië, Tunesië en Syrië.

Vandaag is hij directeur van het Tahrir Institute for Middle East Policy Europe. Hij is ook Visiting Research Fellow aan het Centre for the Resolution of Intractable Conflict aan de Universiteit van Oxford. Voorheen was hij Europees kabinetschef van Guy Verhofstadt alsook diens speechschrijver en woordvoerder in de 16. Hij publiceert regelmatig artikelen in het binnen- en buitenland. Zijn recentste boek draagt de titel *Inside the Arab Revolution. Three Years on the Front Line of the Arab Spring*.

Recent publiceerde Koert Debeuf zijn opvattingen over de Arabische lente in een opiniebijdrage in Knack.

“Mijn vriend Ahmed Maher kwam op 5 januari vrij uit de gevangenis. Ahmed was de leider van de 6 aprilbeweging, die zes jaar geleden de Egyptische revolutie tegen voormalige president Hosni Moebarak organiseerde. Zijn protest leverde hem drie jaar cel op. Nu is hij drie jaar voorwaardelijk vrij en moet hij tussen 18 uur en 6 uur in het lokale politiebureau zitten. Hij heeft dus weinig redenen om de zesde verjaardag van de Arabische lente te vieren.

GEBROKEN ARMEN EN BENEN

Ik was er toen Ahmed zichzelf aangaf in de rechtbank. De 6 aprilbeweging had me ge-

vraagd als ‘internationale getuige’. We dachten dat het een formaliteit zou zijn, maar de politie had een valstrik opgezet: ze begon iedereen die rond de rechtbank stond weg te jagen en te slaan. Binnen de tien minuten hadden meer dan twintig mensen gebroken armen en benen. Ik liep weg zo hard ik kon en slaagde erin om te ontsnappen. Dat was in november 2013. Het leek het einde van de Arabische lente.

De mooie hoop voor een nieuwe, vrije en democratische Arabische wereld is uitgedraaid in burgeroorlogen in Syrië, Libië, Jemen en Irak. In plaats van democratieën zijn landen als Egypte, Bahrein en zelfs Marokko nog repressievere dictaturen geworden.

In Egypte alleen al werden maar liefst 40.000 mensen opgesloten sinds president Mohamed Morsi in juli 2013 verdreven werd. Alle onafhankelijke televisiezenders werden gesloten, kritische journalisten werden gearresteerd. De meeste ngo’s zijn opgedoekt. En dan is er Islamitische Staat, het meest barbaarse gevolg van de chaos na de opstanden van 2011.

Er lijken dus meer dan genoeg redenen te zijn om de Arabische lente een totale mislukking te noemen. In werkelijkheid hangt het er van af hoe zorgvuldig je kijkt naar de gebeurtenissen. Aan de oppervlakte lijken de politieke omwentelingen op mislukte opstanden tegen dictaturen. Maar graaf wat dieper in de maatschappijen van die Arabische landen en je vindt redenen om te geloven dat wat we zien

geen eenvoudige opstand is, maar een historische revolutie.

STAP NAAR BETERE TOEKOMST

Als dat effectief zo is, is de deprimerende situatie van vandaag niet het einde, maar een stap naar een betere toekomst. Dat is op zijn minst een van de lessen die we uit de geschiedenis getrokken hebben.

Neem nu de Franse revolutie. De bestorming van de Bastille op 14 juli 1789 kwam niet uit het niets. In de 18e eeuw was de Franse bevolking met de helft gestegen. De grote groep jongeren die zo ontstond, kon geen jobs vinden omdat het economisch systeem in het slop zat. De mensen verarmden, terwijl de adel op het hof van Versailles buitensporig rijk was. Er was geen godsdienstvrijheid en de Kerk cumuleerde macht en rijkdom.

Toen Napoleon in 1799 de macht nam, stopte hij de Franse revolutie niet. Het duurde tachtig jaar en twaalf grondwetten voor Frankrijk in 1870 een stabiele democratie werd.

REVOLUTIONAIRE EVOLUTIE

Er zijn redenen om te geloven dat de Arabische wereld door een gelijkaardige revolutionaire evolutie gaat. De eerste reden is demografisch. De bevolking van de regio verdubbelde sinds 1980. En ze blijft snel groeien. In Egypte alleen groeide de bevolking de laatste zes maanden met één miljoen mensen. Eén derde van de Arabische bevolking is jonger dan 30. De jongerenwerkloosheid ligt op 30%. In veel Arabische landen is het onmogelijk voor een man om te trouwen zonder eerst een appartement te kopen. Geen job betekent geen appartement, geen huwelijk en geen seks. Beeld

Koert Debeuf

je de frustratie in die daaruit voortkomt.

De tweede reden is de economische instorting. Oorlogen en terroristische aanslagen in de regio hebben het toerisme vernietigd, een van de grootste inkomstenbronnen. De belangrijkste geldschijeter in de regio, Saoedi-Arabië, zag olieprijsen daalde en draaide de geldkraan wat dichter. Voor de eerste keer heeft de Saoedische regering belastingen moeten heffen. In Egypte piekt de inflatie op 30%, voor geïmporteerde producten is dat nog veel meer. De grote groep arme Egyptenaren lijdt onder een gebrek aan suiker, olie en basisvoeding. Door het gebrek aan buitenlandse investeringen en valuta wordt import, een essentieel deel van de economie, onmogelijk.

REPRESSIE

Ten derde is de repressie zelfs erger dan voor de Arabische lente. Het bekendste voorbeeld is dat van de Italiaanse onderzoeker Giulio Regeni. Hij werd ontvoerd en doodgemarteld, naar verluidt door de Egyptische geheime diensten. Honderden onschuldige Egyptenaren ondergingen een gelijkaardig lot. Tegelijkertijd slaagde de Egyptische politie er niet in de christelijke minderheid tegen godsdienst-

geweld te beschermen. In alle Arabische landen, behalve Tunesië en Libanon, is de censuur van de media en zelfs de sociale media erger geworden. Het is misschien goed om in herinnering te brengen dat het de brutaliteit van de politie was die de protesten in Tunesië, Egypte en Syrië in 2010-2011 veroorzaakte.

Kortom, de fundamentele drijfveren van de Arabische lente blijven dezelfde. Ze zijn zelfs acuter geworden. En hoewel sommige mensen de chaos en de protesten beu zijn, geven anderen niet op. In Marokko bracht de dood van een visverkoper, veroorzaakt door een politie-ongeval, in oktober 2016 massa's mensen op straat. In Syrië braken vorige maand na het door Rusland en Turkije onderhandelde staakt-het-vuren protesten uit tegen het regime van Assad.

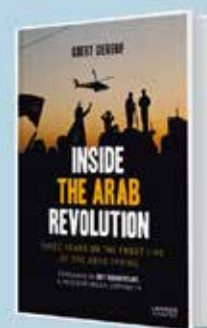
GROTE VRAAGTEKENS

Toch zijn er nog grote vraagtekens: zal Irak één land blijven of zal het uiteenvallen? Wat zal er in Algerije gebeuren wanneer Abdelaziz Bouteflika sterft? Kan het Saoedisch regime stand houden als het geld opdraakt? Zal de grotendeels soennitische Arabische bevolking de groeiende regionale macht van Iran

aanvaarden?

Uiteindelijk is er ook het probleem van de godsdienst. Na de val van president Morsi in 2013 en met hem de volledige Moslimbroederschap, zijn veel Arabische moslims vragen beginnen te stellen over de toestand van de islam. Toen de Islamitische staat een jaar later het kalifaat afkondigde, klonk de vraag naar een religieuze hervorming luider. Het debat over de toekomst van de islam lijkt onvermijdelijk, ook al proberen religieuze instellingen het te stoppen. In combinatie met de demografische, politieke en economische aspecten wordt dit existentieel gevecht explosief. Fasten your seatbelts: de Arabische revolutie is eigenlijk nog maar net begonnen.”

©Knack,
25 januari 2017.

NOORD-KOREA BLAUWBAARD EN ZIJN SPIONNEN

1978. De onbelangrijke Bulgaarse schrijver Georgi Markov staat in Londen te wachten op de bus. Een pijnscheut in de dij, een heer die een excuus stamelt en zijn paraplu opraapt. Vier dagen later is Markov dood. Naar later blijkt vermoord op uitdrukkelijk bevel van sterke man Todor Zjivkov. De paraplumoord is de geschiedenis ingegaan.

door Lukas De Vos

2006. De Russische dissident Akesandr Livinjenko, in ballingschap in Londen, drinkt een kop thee. Voelt zich ziek, wordt opgenomen in een ziekenhuis. Drie weken later is hij dood. Vergiftigd met radioactief polonium 210. Er is een sterk vermoeden dat Vladimir Poetin achter de actie van de geheime dienst FSB zat.

2017. Kim Jong Nam, de oudste zoon van de overleden Noord-Koreaanse dictator Kim Jong-Il, staat aan de goedkope ticketbalie op Terminal 2 van de internationale luchthaven in de Maleise hoofdstad Koeala Loempoer. Kamerabeelden zien twee vrouwen op hem afstappen, een houdt hem langs achteren plots een doek voor de mond. Kim zwijmelt, vraagt om hulp. Vier uur later is hij dood. Zuid-Korea is er als de kippen bij om de sterke man van Noord-Korea, Kims halfbroer Kim Jong-Un, van broedermoord te beschuldigen. De werkelijkheid overtreft James Bond.

ERGER DAN JAMES BOND

Want wat is het nut om een verlopen playboy, die geen enkele interesse heeft in de macht in Pyongyang, om te brengen? Paranoia? Een voorbeeld? Een vete? De complottheorieën groeien als zwammen, wie John Le Carré, Ian Fleming of Eric Ambler gelezen heeft, vindt dat minder vergezocht dan de gemiddelde waarnemer.

Kim Jong Nam was voorbereid om de dynastie van Kim Il Sung en Kim Jong Il voort te zetten in één van de meest afgeschermd landen ter wereld. Zijn grootvader had het niet zo begrepen op zijn moeder, de actrice Song Hye Kim. Daarom verbleef hij in redelijke afzondering in twee paleizen van zijn vader in Pyongyang. Op zijn achttiende vertrok hij

naar Moskou, waar hij aan het Lycée français een onvoorwaardelijke liefde voor die taal en de vrouwen ontwikkelde (overigens stierf zijn moeder daar in een psychiatrische instelling). Hij vervolmaakte zich in Genève. Hij studeerde er politieke wetenschappen, talen en IT, maar deed er ook “decadente ideeën” op tot wanhoop van zijn vader, die hem verweet een “kapitalist” te zijn geworden.

NAAR DISNEYLAND

Aanvankelijk draaide hij mee als hoofd van de computercommissie, die het internet voor de burgers (de elite toch) moest uitwerken. Blijkbaar had hij er snel de smoor in. Drie jaar later, in 2001, wordt hij met een vals Dominicaans paspoort, zijn (eerste) vrouw en zoon betrap op de Japanse luchthaven van Narita. “Ik wou Disneyland bezoeken”, is de geloofwaardige uitleg. Het paspoort stond op naam van Pang Xiong, letterlijk: dikke beer. Zo is hij ook de jetset ingegaan, die hotelkamers aan stukken schoot, meer vrouwen versierde en geld vergokte dan goed voor hem was, naar popconcerten trok, en tegelijk openlijke kritiek had op de geslotenheid van het Noord-Koreaanse systeem. Dat moest wel eindigen met vrijwillige ballingschap.

Hij was alleen op een familiale herdenking

De Noord-Koreaanse leider Kim Jong Un behoudt zijn volstrekte alleenheerschappij.

aanwezig toen zijn vader stierf in 2011. Toen zijn oom Jang Song Thaek, de enige die economische hervormingen durfde te suggereren, in 2013 als “contrarevolutionair” terechtgesteld werd op last van zijn jongere broer Kim Jong Un, voelde hij de bui hangen, en zocht zijn toevlucht in Maleisië. Onder Chinese bescherming vestigde hij zich in Makau. In de voormalige Portugese enclave had hij twee villa's op het eilandje Coloane. Hij had, behalve twee vrouwen en wat bijvrouwen, en mogelijk tussen de drie en zes kinderen, ook optrekjes in Peking en Singapoer.

Waarom is hij dan vermoord op zo'n ongewone manier? De Noord-Koreaanse ambassadeur in Maleisië, Kang Chol, maakte ongezien een bocht van 180 graden. “Er is geen band met de opperste leider, de dode man is Kim Chol, zoals zijn paspoort aangeeft”. Enkele dagen later werd hij ontboden bij BZ, omdat hij Maleisië geschoffeed had. Eerste minister Najib Razak (vorig jaar in nauwe schoentjes geraakt na klaarblijkelijke verduistering van 900 miljoen euro) nam het niet dat Kang Chol het land “bezwadderd” had door te suggereren dat Maleisië iets te verbergen had, een gezamenlijke autopsie te eisen (van een eenvoudige burger?), en vooraf de resultaten te verwerpen omdat Razak de procedures “van de rechtsstaat” bleef volgen. Twee autopsies verder was er nog altijd geen uitsluitel over het gif waaraan Kim Jong Nam bezweken is. Noord-Korea houdt zonder bewijs vol dat Nam een natuurlijke dood is gestorven. De eerste autopsie vond geen sporen van prikpunten of van hartfalen.

DODELIJK GIF

Maar uiteindelijk blijkt het om een strikt

Het lichaam van de met gif vermoorde Kim Jong Nam, de broer van de Noord-Koreaanse leider Kim Jong Un, wordt op de Maleisische luchthaven in Koala Loempoer, weggevoerd.

verboden scheikundig zenuwgif te gaan: VX, honderd keer giftiger dan het saringas waarmee een sekte in Japan teintallen slachtoffers maakte. De VN hebben het als massavernietigingswapen gecatalogeerd. Het heeft geen smaak, kleur of geur, en doodt binnen de minuut, langer als het maar slordig is aangebracht zoals bij Kim Jong Nam.

Ook zeker is dat al ettelijke pogingen zijn gedaan om het lijk van de vermoorde Nam uit het mortuarium van het ziekenhuis te ontvreemden. Maleisië heeft de bewaking versterkt en is minder dan ooit geneigd het lichaam af te staan aan de Noord-Koreanen. “Alleen aan de familie, als die de aflijvige herkent, en zijn stoffelijke resten wil begraven”, verklaarde inspecteur-generaal van de politie Khalid Aboe Bakar. “En zelfs al komt niemand opdagen, dan is Nams dood te verdacht om het lichaam vrij te geven”.

Noord-Korea is ziedend. Ambassadeur Chol wuift elke moordpoging met vergiftigde handschoenen weg. “Dan waren de opgepakte dames ook gestorven”, zei hij, “Ze zijn onschuldig”. “Ze konden hun handen wassen”, replikeerde de politiechef nuchter. De veiligheid is opgedreven mocht de oudste zoon van Nam, Kim Han-Sol, zijn vader willen meenemen naar Makau. Er waren geruchten dat hij op 20 februari zou landen, alleen was er geen

contact met hem dagen later. “Hij hoeft alleen buitenlandse zaken te contacteren, Wisna Putra”.

GESCHEURDE VRIENDSCHAP

In elk geval zijn de totnogtoe beleefde vriendschapbanden tussen beide landen gescheurd. Maleisië was voor Noord-Korea het venster op de wereld. Daar werden internationale contacten gelegd en uitvoermogelijkheden afgestast voor Noord-Korea dat fel te lijden heeft onder het VN-embargo. Het wil immers niet afzien, tegen alle beloftes in, van de verdere ontwikkeling van zijn atoomprogramma. Uitgeremd tijdens het bezoek van de Japanse eerste minister Abe aan Washington vuurde Pyongyang een lange-afstandsraket af richting Japan. “Met vaste brandstof”, luidde het triomfantelijk. Zo’n raket kan een kernkop dragen, maar ondanks alle dreigementen van Kim Jong Un nooit Amerika bereiken.

Met Maleisië valt een laatste bondgenoot weg. De onderlinge handel was miniem, hooguit 5 miljoen dollar, maar de taxi’s in Pyongyang zijn wel van Maleise makelij. Het zal evenmin helpen dat Maleisië nu de uitlevering vraagt van twee hoofdverdachten, een 44-jarige ambassademedewerker (Hyon Kwang Son) en een staflid van Air Koryo. Een derde hoofdverdachte zit al vast, Ri Jong Choi, een onopvallende scheikundige die volgens zijn verblijfsvergunning (verlengd in 2016) als productmanager werkt voor Tombo, een ontwikkelaar van geneeskundige kruiden. Alleen, geeft de eigenaar die vaak naar Noord-Korea reisde toe, “hij heeft hier nooit gewerkt en geen ringgit getrokken, ik heb alleen zijn arbeidsvergunning getekend om hem te helpen”. Hoe Choi met een vrouw en twee kinderen de jaren

heeft overleefd valt niet moeilijk te raden.

CHINESE SANCTIES

Veel erger is dat China blijkbaar de buik vol heeft van zijn onwillige beschermeling. Voor het eerst is China overgegaan tot échte sancties. Het had al een lijst liggen van producten die militair misbruikt konden worden (scheikundige stoffen, hoge snelheidscamera’s, opleggers). Nu schort Peking alle invoer van steenkool op tot eind dit jaar. Een eerste schip met aan boord voor 1 miljoen euro koolblokken is onverrichterzake teruggestuurd. Steenkool en textiel zijn de belangrijkste uitvoerproducten van Noord-Korea, kolen staan in voor meer dan een derde van de hele economie. Het verbod is een strop voor Pyongyang, dat zich tot niemand anders meer kan wenden, tenzij tot smokkelaars. Want 90% van zijn handel gebeurt met China.

Er is nog één diplomatieke uitweg: het zespactijvenoverleg, met beide Korea’s, Japan, Rusland, China en de VS. Alleen heeft Pyongyang zelf die in 2003 opgestarte onderhandelingen verlaten in 2009. Er zou nu bereidheid zijn om, na een onderbreking van vijf jaar, informele gesprekken opnieuw in de VS aan te knopen, zo meldt The Washington Post. Het is geleden van juni 2011 dat er nog gepraat werd op Amerikaanse bodem, wel in Maleisië, Duitsland, Zwitserland en Mongolië. Voor Noord-Korea staat het vast, het gaat om een maneuver om THAAD te versterken. Dat luchtafweersysteem moet in Zuid-Korea inkomende raketten afschieten. Voor Zuid-Korea staat het nog vaster: “De moord op Nam torpedeert elke regering in ballingschap, en bevestigt Kim Jong Un in zijn volstrekte alleenheerschappij. Tot er een paleisrevolutie komt”.

Brussel houdt ongelijkheid in stand

Assita Kanko, Gemeenteraadslid in Elsene (MR)

Toen hij dertig jaar geleden de roman *L'homme-caramel* schreef, wist Pascal Vrebos waarschijnlijk niet dat hij in de vorm van een boutade een stukje toekomst had voorspeld. Hij had het boek zelfs vandaag kunnen schrijven. Het heeft me doen nadenken over onze haastige wereld, over wat haar kenmerkt, de vage grens tussen virtueel en reëel, onze emoties en hun soms verbazende afwezigheid. Denk bijvoorbeeld aan de pers, die zich onlangs afvroeg waarom de vreselijke beelden van de hongersnood in Zuid-Soedan minder emoties en engagement opwekken dan vroeger. Zijn we een beetje immuun geworden? Maakt onze virtuele wereld ons blind voor de realiteit? De digitale technologie heeft haar voordelen, maar soms maakt ze ons onzichtbaar voor elkaar. Zien we elkaar nog? In de film *Avatar* werd er 'I see you' gezegd, en niet 'I love you'. Dat lijkt niet onlogisch in een virtuele wereld waar we alleen op papier of op het scherm bestaan.

Misverstanden

Neem de integratieproblemen in Brussel. Dat is een zichtbare, concrete realiteit, die al zolang door zoveel mensen wordt gegeneerd dat ze blijft aanslepen. Al meer dan tien jaar geleden waarschuwde de journaliste Hind Fraihi in haar boek *Undercover in Klein- Marokko* voor de misstanden in Brussel en de ondergrondse radicalisering.

Niets kan de wrede bloedbaden op onschuldige mensen en kinderen rechtvaardigen. De oorzaken van het moordende radicalisme zijn evident. En dat zijn niet het racisme of de armoede. Terroristen zijn het resultaat van onverantwoordelijkheid, laksheid, pampering, een falend onderwijs en straffeloosheid.

Brussel is, dertien jaar na de start van de verplichte inburgering in Vlaanderen, met de forceps van een minuscule muis bevallen. Het Brusselse inburgeringsplan is als de brandweer die naar een brand wordt opgeroepen, maar te laat aan komt en dan beslist om maar een beetje te blussen, zonder te weten wie wat zal doen en met welk materiaal.

Een massa onderwerpen blijft taboe. Zeg vooral niets over de sluier of over de integratieproblemen, want dat mag niet van guilty white people die twee maten en twee gewichten willen, omdat ze denken dat immigranten sullen of sukkels zijn.

Ik heb zin om Brussel en Europa dooreen te schudden, zodat ze wakker schrikken. Zien ze niet dat de uitdagingen van de immigratie evident zijn, maar dat de etnische en religieuze verdeeldheid blijven bestaan, ondanks de doden? Zien ze niet dat Brussel wordt verziekt door de indirecte financiering van bepaalde praktijken via de goed gesmeerde netwerken van de vzw's van het cliëntelisme? Dat het communautarisme nog altijd wordt gebruikt om stemmen te ronselen, zodat zelfs Dyab Abou Jahjah een partij wil oprichten die op de bevolking uit de migratie mikt? Moeten mensen zich rond hun ras, godsdienst of persoonlijke wensen verenigen in plaats van rond de waarden en de wetten van het Belgische volk? Dat soort van gemeenschapszin kan Brussel missen als de pest.

Inburgering faalde

De oplossing heet inburgering. Maar het antwoord van Brussel stelt niets voor. Je moet de realiteit onder ogen zien, voor je de samenleving kunt genezen. Brussel heeft echt geen inburgeringsproject nodig dat geen enkele expliciete plaats inruimt voor de gelijkheid van man en vrouw, dat geen enkele resultaatverplichting oplegt, in geen enkel ernstig controle- of evaluatiemechanisme voorziet en

vaag blijft over zijn financiering en organisatie. Hoe kunnen de gemeenten met dat manke voorstel sociale cohesie tot stand brengen?

Omdat de Brusselse inburgering faalt, is onze manier van leven in gevaar. Zo leert men bang te worden om iets te drinken op een terras, om de metro te nemen of om te gaan werken. Omdat de Brusselse inburgering faalt, wordt ook aanvaard dat een complete bevolking, over wie veel vrouwen, tot armoede gedoemd is. In het onderwijs is de ongelijkheid schrijnend. Sommige scholen worden zo veel mogelijk gemeden, andere zijn heel erg in trek - een bewijs van de heterogeniteit van een onderwijs dat een hefboom voor emancipatie en verantwoordelijkheid zou moeten zijn.

Door niet krachtig genoeg integratie te eisen en tot stand te brengen, veroordeelt Brussel een deel van zijn bevolking tot diepe ongelijkheid. Daardoor doet onze stad zichzelf te kort. We moeten de moed hebben om duidelijk te zijn over de gelijkheid tussen man en vrouw die de wet voorschrijft. We moeten voor een resultaatverplichting kiezen en het integratieparcours ook opleggen aan mensen die via gezinshereniging naar hier komen. We moeten het machtige wapen van het onderwijs gebruiken om het potentieel - ook voor kritiek - van al onze kinderen te bevrijden. Het moet gedaan zijn met het gejammer, de verdeeldheid en de straffeloosheid die de gevaarlijke onverantwoordelijken produceren, die sommigen helaas willen blijven pampieren.

Copyright © 2017 Corelio